

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Մեծ միութեան մը կը դիմէ ամեն էակ, ամեն շունչ,
Գետերն ինչպէս որ կը դիմեն դէպ' ովկիանոսը անունը .
Ատեւութիւն, կարօտ ու սէր պիտի ցուլուն իրարու,
Միութեան մէջ այդ պիտ' լուծուն ցաւերն ամեն ու տըրտունց :

Քիչ ալ համբերէ, պիտի մեղմանայ
Կըրակն այս, մարի ու մոխիր դառնայ,
Բայց ազամորդին, ծերութեան ցուրտին,
Հըրագուրկ սըրտով, ինչպէ՞ս դիմանայ :

Գոյութիւն չունին սուտն ու իրաւ,
Կան միայն գեղեցիկն ու տըգեղ,
Կան միայն համբարդները ծաբաւ,
Ու միայն երագները շըքեղ :

Երգըդ ըլլայ քոյ յըստակ ու խոր ու իրաւ,
Որ դարեր վերջ' ուղեւոր մը երգի ծաբաւ,
Թէ պատահմամբ հանդիպի օր մը քու երգին,
Ըսէ «Անմեռ պահեր է երգն՝ երգչին հոգին» :

Ի՞նչ աղուոր է այս համբան՝ առաջնորդող լեռն ի վեր,
Քայլերդ անոր ուղղէ դուն ու բարձրացիր անվեհեր .
Տըզաս, որքան բարձրանաս՝ պիտի լայննայ հորիզոնն,
Ու կատարին քէ հասնիս՝ աստղեր կըրնաս դուն քաղել :

Բընութիւն, կը սիրեմ քեզ,
Ես հովիտ հառաչք,
Ես ծիլդ եմ, մամուռդ ու սէգ,
Քեզ դիտող՝ ես աչք :

Մայր երկիր, գըրկիդ մէջ պիտի նընջեմ,
Ծոցէդ, քունիս մէջ, Աստծոյ հետ վիճիմ,
Ծառերուդ մէջ պիտ' հըսկումի կենամ,
Ջըրերուդ մէջէն Նաբեկ մըրմընջեմ :

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ